

[Poul Dam.]

hjem. Man siger dér, at udgifterne vil blive 75 mill. kr. større, og da 75 pct. refunderes heraf, så bevilliges der 50 mill. kr. ekstra. Jeg kunne godt lide at vide, hvilken regnebog det er efter, for efter en normal regnebog, bliver det 56-57 mill. kr., man skulle have bevilget ekstra, men naturligvis: i betragtning af de tal, vi i øvrigt beskæftiger os med, er det her såmænd meget beskedent.

Jeg har allerede sagt et par bemærkninger om de 65 mill. kr., som bliver ført tilbage til medicintilskuddet, og skal ikke gøre flere bemærkninger herom nu.

Endelig slutter finansministerens række af ændringsforslag uden for betænkningen med et om, at reserverne til merudgifter ved nye bevillingsforslag nedsættes med 30 mill. kr. Det er naturligvis nødvendigt, for at det hele kan komme til at stemme smukt, men det vil altså sige, at der, når dette finanslovsforslag er vedtaget — og det bliver det vel, selv om vi stemmer imod — er 100 mill. kr. til nye bevillingsforslag og 70 mill. kr. til ny lovgivning på finansloven. Det er mindre, end det har været længe, og om det er nok til det, der skal gøres, er nok tvivlsomt. For at komme enhver bemærkning i forkøbet vil jeg dog lige sige, at jeg er klar over, at der står nogle reserver rundt omkring på enkelte ministeriers konti, men alligevel er det et meget beskedent beløb, når man sammenligner det med finanslovens totaltal.

Uden for betænkningen er der yderligere kommet ændringsforslag fra VS, som endnu en gang ønsker at berøve statsrevisorerne deres honorarer og at afskaffe politiets efterretningstjeneste på denne akavede måde. Vi agter vedrørende disse ændringsforslag at stemme, som vi plejer.

Endvidere har man fra VS meddelt, at man ønsker afstemning over 3 af de ændringsforslag, der i betænkningen fremtræder som tiltrådt af hele udvalget. Det første drejer sig om en rent teknisk toldfrihed for rederiet A. P. Møller i forbindelse med borerne i Nordsøen. Da dette ændringsforslag ikke stiller firmaet bedre end hidtil, men blot er en teknisk ændring, som følger af den nye toldlov, agter vi at stemme for dette ændringsforslag. De to andre ændringsforslag, nr. 43 og nr. 66, har jeg til-

trådt i finansudvalget ved en teknisk fejl. Sådan noget sker.

Det drejer sig om tilskuddet til Foreningen Norden, hvor jeg må sige, at begrundelsen for at forøge tilskuddet til Foreningen Norden er mig tvivlsom. Foreningen Norden spiller jo en ganske særlig politisk rolle, først og fremmest fordi Foreningen Norden er blevet monopoliseret af de fire gamle partier, således at selv meget stærkt nordisk interesserede mennesker inden for andre partier har svært ved at gøre sig gældende i organisationen, og Foreningen Norden har haft en meget tvetydig holdning i spørgsmålet om Nordek og om tilslutningen til De europæiske Fællesskaber.

Med hensyn til ændringsforslag nr. 66, der drejer sig om et forøget tilskud til Europa-bevægelsen, er begrundelsen jo den, at Europa-bevægelsen har forøgede propaganda- og oplysningsopgaver i forbindelse med en tilslutning til De europæiske Fællesskaber, og det er naturligvis for os tilstrækkelig begrundelse til at stemme imod. Jeg er ked af, at dette ikke er blevet meddelt på rette sted og rette tid, men det er godt, at det nu kan blive redresseret.

Dernæst har jeg selv stillet to ændringsforslag, efter at betænkningen er afgivet. Det er ikke nogen særlig god praksis, men det har jo en speciel årsag, nemlig diskussionen om forsvarsministerens såkaldte fristil fra 1963, og jeg skal med nogle få bemærkninger begrunde de to ændringsforslag.

Vi lægger ingen vægt på, at forsvarsministeren i 1963 har haft en fejlagtig opfattelse af SF. Så vidt det kan ses, har han blot kritikløst afskrevet nogle aktuelle noter, der var udsendt af det konservative folkeparti nogen tid i forvejen. Det kan egentlig ikke komme ham til skade. Der er mange mennesker her i landet, der har troet på, hvad det konservative folkeparti har sagt og skrevet, selv om mange er blevet klogere i tidens løb — og forsvarsministeren også på dette punkt. Det er altså undskyldeligt. Ministeren har jo nu åbent erkendt, at han har taget fejl og siden er blevet klogere på dette punkt, og dermed bør denne detalje være ude af verden. Det er ingen god tradition, at man i den politiske debat hager sig fast i modstanderens gamle synspunkter og nægter at tage til efterretning, at de har